

Raakaruointaan siirtyminen

Raakojen lihaluitten syöttäminen vaikuttaa ihmeen tavoin koiran terveyteen. Ensin täytyy kuitenkin päästä mahdollisista ennakkoluuloista. Jokainen on kuullut kauhukertomuksia kurkkuun juuttuneesta luusta, suurista eläinlääkärikuluista, jotka ovat hovenneet suolirepeämäleikkauksiin ja bakteereista, jotka väijyvät jokaisessa suupalassa. Raakaruoinnan tarkoitus ei ole tuottaa pienintäkään haittaa eläimelle. Raakaruoinnan imagoa tässä ollaan puolustamassa. Vastuuton ei pidä olla mutta ei myöskään pilkan tai naurun kohteena.

Ruokavalion vaihtaminen raakaravintoon on tärkein toimenpide lemmikin terveyden, elinvoimaisuuden ja pitkäikäisyyden hyväksi. Onneksi useimmat koirat sisäistävät sisäisen sutensa mikä saa ne tarraamaan innokkaasti ensimmäiseen mehukkaaseen luuhun, joka niille tarjotaan. Niitä koiria, jotka ovat tottuneet teolliseen muonaan täytyy suostutella.

Kun kyseessä on nuorempi koira, jolla ei ole hammas- tai ienongelmia ja jota on tähän asti ruokittu teollisella ruoalla tai kotiruoalla ja siirtymistä harkitaan, herää kysymys siirrytäänkö asteittain vain hetimiten.

Suositus on, mikäli mahdollista, siirtyä ilman viivettä. Vanha ruokinta yksinkertaisesti hylätään ja aloitetaan uudella. Alussa on parasta pysyä yhdessä ruokalajissa ja katsoa, että siinä edistytään. Kokonaiset kanat/broilerit tai kanojen selät tai rangat on hyvä aloitusruoka kaikenkokoisille koirille. Parasta heittää kana- ateria maahan ja seurata, miten lemmikki haistelee, nuolaisee ja lopuksi tarrautuu herkkupalaan. Omistajat yleensä jäävät jännittyneinä tarkkailemaan ensimmäisiä ateriointia. Parasta tehdä se etäältä, jotta koira ei tuntisi itseään ahdistuneeksi.

Noin viikko sen jälkeen kun kanaa tai muuta valittua ruokalajia on annettu ja ruoansulatus toimii kiitettävästi voidaan alkaa antaa suurempia lihaluita tai raatoja. Jokaiselle uudelle ruokalajille voi suoda viikon etsikkoajan.

Siinä tapauksessa että koira on tullut riippuvaiseksi teollisesta ruoasta, vuorokauden paasto saattaa parantaa tilannetta. Parasta olla antautumatta houkutukselle antaa välillä nappulaa tai purkkiruokaa. Koiraa voi paastottaa parikin vuorokautta. Seuraavana päivänä nälkäinen lemmikki arvioi uudelleen erilaista ateriaa. Jos tämä ei toimi, täytyy miettiä muita keinoja.

VASTAANPANIJAN TAIVUTTELU

Niin kuin ihmisilläkin koirilla saattaa olla vastenmielisyydentunteita joitakin ruokalajeja kohtaan. Jos mehiläinen sattuu pistämään kana-aterialla, voi koiralle herätä vastenmielisyyden tunne kanaa kohtaan. Yleensä kuitenkin kokemusten puute on se, mikä saa koiran vieroksumaan uutta makua tai koostumusta.

Kun vastahankaisen koiran ruokavalio pannaan uusiksi tarvitaan kekseliäisyyttä. Suden nälkää voi hyödyntää sillä nälkä voidaan surutta ottaa taisteluaseeksi. Lihavia koiria voidaan pitää nälässä pitempiä aikoja ilman haittaa. Samaa pätee laihoihinkin. Kaksi tai kolme päivää kokonaan ilman ruokaa on kuitenkin yleensä riittävä. Jos kanaa ei ole syöty yhdessä tunnissa toisena päivänä, sen voi korjata jääkaappiin seuraavaksi päiväksi. Kolmantena päivänä nälkäinen seuralainen ottaa jo vaarin jokaisesta omistajan liikkeestä ja on yleensä yhteistyöhaluinen.

Nappuloita täynnä olevan ruoka-astian helistäminen, saa koiran kielen vedelle. Helistä siis ruoka-astiaa mutta laita sisään pieniä lihanpaloja tai sotke niitä nappuloiden sekaan. Joka päivä suurena kananpalojen määrää kunnes kupissa on kokonainen kimpale luineen. Yksi tapa on sivellä purkkiruokaa tai jauhettua nappulaa lihaluiden päälle.

Jos kyseessä on pieni koira, joka on tottunut keitettyyn kotiruokaan, sen kana-aterian voi aluksi kevyesti pintagrillata. Asteittain sitten vähennetään grillauksen määrää kunnes jäljellä on raaka

kana. Kun koira mieltää miten maistavaa raaka liha on, se tulee iloitsemaan sen jäystämisestä. Pitkäjännitteisyys kannattaa. Pienille koirille ei pidä antaa periksi. Raakaravinto on niille eritoten tärkeää; ne tarvitsevat jopa enemmän hampaitensa puhdistusta kuin suuret.

Kun koira pääsee raa'an kanan makuun, ei tuota suuria vaikeuksia edetä muihin lihaluihin tai raatoihin. Kuitenkin, jos uusi ruokalaji herättää vastustusta, päivän tai parin paastosta saattaa löytyä apu. Sellaisiakin tapauksia tietenkin löytyy, että koira kuolee ennen kuin syö mitään raakana. Luonnossa on aina poikkeavuutta. Täytyy myös hyväksyä, että ruokavalion muutoksesta ei tule mitään.

Jotkut koirat rakastavat kalojen syömistä, jotkut eivät kaloihin koske, tehdään mitä tahansa. Omat koirani syövät kananselkiä - ja rankoja mutta eivät koske kokonasiin kananraatoihin. Sellaista on koiranomistajan elämä.

RUOAN HIENONTAMINEN, TARPEELLISTAKO VAI EI

Jäystämällä ja kaluamalla lihansyöjät pitävät hammassairautensa loitolla. Kun raakaruokinnan hampaidenpuhdistusvaikutus eliminoidaan, osa raakaravinnon eduista nollataan.

Koska olemme tekemisissä monimutkaisen biologisen ilmiön kanssa, niin vain satunnaisesti joudumme säätämään sääntöjä. Lyhyellä aikavälillä lihansyöjät tulevat hyvin toimeen ilman luita. Joten, jos lemmikkisi on liian nuori tai liian sairas syömään lihaluita, anna sille paloitetua lihaa tai jauhelihaa sekä sisäelimiä. (Mutta vain lyhyen aikaa).

Kolmeen viikkoon asti pennut eivät tarvitse kiinteää ruokaa. Kuuden viikon iässä niillä on jo hampaat puremiseen ja järsimiseen. Maitoruokinnan ja kiinteän ruoan siirtymävaiheessa, susiemot pulauttelevat puoliksi sulanutta vatsansisältöään pennuilleen. Vain harvat kotikoirat pulauttelevat samalla tavoin. Jos emolla on runsaasti maitoa ja pentue on pieni, lisäruokinta ei välttämättä ole tarpeen. Jos vähänkin epäilyttää, niin voi tarjota paloitetua tai jauhettua raakaa porsaan/naudanlihaa ja kanansuikaleita. Kuuden viikon ikäisinä useimmat pennut näyttävät suosivan ruokaa, jonka hyödyntämiseen tarvitaan järsimistä ja silloin hienonnetun ruoan antaminen pitäisi lopettaa.

Vanhat ja hampaattomat koirat saattavat tarvita hienonnettua ruokaa. Saattavat, sillä jopa hampaattomat tai melkein hampaattomat koirat voivat tehdä selvää broilerin rangoista pelkillä ikenillään. Ne hyötyvät henkisesti ja fyysisesti harjoituksesta, joka vahvistaa ikeniä. Kenties elämänsä loppuvaiheessa vanha lemmikki tarvitsee apua ruokintaansa. Lihasuikaleet, jauheliha tai sisäelimet käyvät hyvin. Luitten ehdottomasta mukanaolosta voidaan tinkiä lyhyiksi ajanjaksoiksi tai vanhuudessa.

Mitkä mahdolliset tekijät vaativat ruoan hienontamista sitten aikuisella koiralla. Näitä ovat ruokatorven sairaus nimeltä *megaesophagus* sekä koirilla harvinainen *vatsaportin ahtauma*. Näissä tapauksissa hienonnettu ravinto on ainoa mahdollinen.

JALOSTUSTYÖ

Luonnosta voi aina ottaa mallia. Pentujen teettäminen oikeaoppiseen ruokavalioon yhdistettynä takaa parhaan lopputuloksen. Villikoirat lisääntyvät samaan aikaan kun luonnossa on eniten helposti saalistettavia eläimiä.

Kun ruokkii siitoseläimiä luonnossa tapahtuvan mallin mukaan, hedelmällisyys on taattu, pennut syntyvät oikeaan aikaan ja synnytys on helppokulkuinen. Terveillä uroksilla on tervettä spermaa ja terveillä nartuilla terveet munasolut. Terve kohtu on paras ympäristö kasvaville sikiöille ja vahvat kohtu- ja vatsalihakset takaavat helpon synnytyksen.

Kasvattajien, jotka harrastavat raakaruokintaa, täytyy harvemmin turvautua keisarinleikkaukseen. Vastasyntyneet pennut saattavat olla vähän pienempiä kooltaan mutta sitäkin vilkkaampia verrattuna teollisella muonalla ruokitun emon pentuihin. Terveet emot puhdistavat jälkeläisensä nuolemalla ne ja täten elävöityy pennun verenkierto ja hengitys ja samalla ne tulevat puhdistetuiksi

virtsasta ja ulosteesta. Lihansyöjäemot jatkavat tätä puhdistustoimenpidettä kauemmin, epämiellyttävää hajua tai sotkua ei esiinny.

Kolmen viikon ikä on hyvä aloittaa kokonaisten kimpaleiden syöttäminen. Kana/broilerin selät - ja rangat ovat aloituksena hyvä vaihtoehto olettaen, että luut ovat lihaisia. Aluksi pennut imevät lihaa sitten repivät ja kuuden viikon ikään ehtiessään jo asiantuntevasti järsivät pehmeitä kana/broilerin luita. Kokonaiset kanit tai kalat ovat myös hyvää ruokaa pennuille. On hyvää pitää mielessä, että pennut mielellään kokeilevat erilaisia makutottumuksia. Hyvä on siis antaa erilaisista lähteistä lihaluita tai raatoja. Silloin makuasti kehittyä ottamaan vastaan erilaisia ruokia.

LISÄRAVINTEET

Odottaville äideille määrätään joskus rauta- tai foolihappovalmisteita. Tiineenä olevat lihansyöjät eivät tarvitse lisäravinteita. Kokonaiset raadot tai lihaluut sekä omistajan ateriantähteet ovat kylliksi. Tosiasiassa lisämineraaleista tai vitamiineista voi olla vahinkoa.

Silloin tällöin emottomia pentuja täytyy ruokkia maidolla. Jos sijaisemoa ei löydy, koirien äidinmaitovastikkeet käyvät hyvin. On hyvä muistaa, että emo nuolee pentujaan ja nämä ulostavat suoraan emon kielelle. Kostealla pyyhkeellä hieromalla saadaan sama aikaiseksi orpopennulle. Kuten aiemmin mainittiin, pennut kolmen ja kuuden viikon välillä saattavat tarvita hienonnettua ruokaa maidon lisänä. Hienoksi suikaloitu kana/broilerin liha, kala, kanin tai naudanliha käyvät hyvin. Koko lisäravinnon antamisen aikana on hyvä pitää samanaikaisesti tarjolla raatoja tai kana/broilerin rankoja. Kun pennut ovat oppineet järsimään ja jäystämään silloin on hyvä lopettaa hienonnettu liha.

Kasvavat pennut tarvitsevat paljon kalkkia että niille kehittyisi vahvat luut. Sisälmyksiä tai puhdasta lihaa on annettava kohtuullisesti koska nämä ainesosat sisältävät vain vähän kalkkia. Kuitenkaan kalkin tai vitamiinien anto purkista ei ole ratkaisu, itse asiassa niistä voi olla vahinkoa. Paras kalkinlähde on kokonaiset raadot tai raa'at lihaluut.